

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U PAZINU
Dršćevka 1, 52000 Pazin

6 P-24/2025-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Pazinu, po sutkinji Andrei Jelenić Pitoski, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja WARCQ d.o.o., Zagreb, Ibrišimovićeva 10, OIB: 93700687901, kojeg zastupa punomoćnik odvjetnik Vice Mandarić iz Odvjetničkog društva Mandarić & Einwalter j.t.d., Zagreb, Prilaz Gjura Deželića 19, protiv tuženika GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. u stečaju, Pula – Pola, Japodska ulica – Via dei Giapidi 28, OIB: 89054078461, zastupanog po osporavatelju NOVI LIST d.d., Rijeka, Zvonimirova 20, OIB: 44110106406, kojeg zastupa odvjetnica dr. sc. Ana Holjar, radi utvrđenja osporene tražbine, nakon zaključenja glavne rasprave na ročištu održanom 14. listopada 2025. u nazočnosti punomoćnica stranaka, na ročištu za objavu presude 26. studenoga 2025.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se tražbina tužitelja WARCQ d.o.o., Zagreb, Ibrišimovićeva 10, OIB: 93700687901, prema stečajnom dužniku GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. u stečaju, Pula – Pola, Japodska ulica – Via dei Giapidi 28, OIB: 89054078461, u iznosu od 374,21 EUR kao tražbina drugog višeg isplatnog reda, koja se ima priznati u cijelosti i uvrstiti u tablicu tražbina II. višeg isplatnog reda u stečajnom postupku Trgovačkog suda u Pazinu broj St-109/2024.

II. Tuženik je dužan naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 513,27 EUR u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 284,92 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj WARCQ d.o.o., Zagreb, podnio je protiv stečajnog dužnika GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. u stečaju, Pula, tužbu radi utvrđenja osporene tražbine u stečajnom postupku, sukladno uputi stečajnog suda iz rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama u stečajnom postupku broj St-109/2024.

1.1. U tužbi tužitelj navodi da je rješenjem Trgovačkog suda u Pazinu o utvrđenim i osporenim tražbinama u stečajnom postupku posl. br. St-109/2024 od 30.

listopada 2024., potvrđenim rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-4490/2024 od 10. prosinca 2024., utvrđeno da je njegova tražbina prema stečajnom dužniku u iznosu od 374,21 EUR osporena od strane vjerovnika NOVI LIST d.d., te je upućen da u tom iznosu i protiv stečajnog dužnika zastupanog po osporavatelju pokrene parnicu radi utvrđenja osporene tražbine.

1.2. Tužitelj u bitnome obrazlaže da je prvotni vjerovnik MARITERM SERVIS d.o.o., Rijeka, temeljno potraživanje prema stečajnom dužniku stekao iz ugovornog odnosa o redovnom godišnjem servisu dizalice topline, izvršenog 24. svibnja 2023. u poslovnim prostorima stečajnog dužnika, na temelju ponude 1284/2023 od 21. travnja 2023., o čemu je sačinjen radni nalog broj 913/2023 potpisan od strane ovlaštenog predstavnika GLAS ISTRE NOVINE d.o.o., te da je MARITERM SERVIS d.o.o. za obavljeni servis izdao račun 921 VP1 1 od 24. svibnja 2023. na iznos 335,38 EUR, s dospijecom 23. lipnja 2023., koji račun stečajni dužnik nije podmirio. Dalje navodi da su na iznos glavnice do dana otvaranja stečajnog postupka 5. lipnja 2024. obračunate zakonske zatezne kamate u iznosu 38,83 EUR, pa ukupno potraživanje iznosi 374,21 EUR. Pojašnjava da je Ugovorom o prijenosu potraživanja C-1/2024 sklopljenim s MARITERM SERVIS d.o.o., s javnobilježnički ovjerenim potpisima, to potraživanje ustupljeno tužitelju WARCQ d.o.o., koji je na temelju toga stekao položaj stečajnog vjerovnika. Ističe da je stečajni upravitelj tužiteljevu tražbinu priznao kao tražbinu II. višeg isplatnog reda, a osporavanje je uslijedilo isključivo od strane vjerovnika NOVI LIST d.d.

1.3. Slijedom navedenog predlaže sudu usvajanje tužbenog zahtjeva sadržaja kako slijedi:

„Utvrđuje se postojanje tražbine drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 374,21 EUR tužitelja WARCQ d.o.o., sa sjedištem u Zagrebu, Ibrišimovićeva 10, OIB: 93700687901 prema tuženiku društvu GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. u stečaju, Pula-Pola, Japodska ulica - Via dei Giapidi 28, OIB: 89054078461 obzirom da je tužitelj nesporno dokazao osnovanost potraživanja te se navedeno potraživanje ima priznati u cijelosti i uvrstiti u tablicu tražbina drugog višeg isplatnog reda u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Pazinu, pod posl. brojem St-109/2024 vodi nad stečajnim dužnikom GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. u stečaju, Pula-Pola, Japodska ulica - Via dei Giapidi 28, OIB: 89054078461.“ uz obvezu naknade troškova parničnog postupka.

2. Tuženik GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. u stečaju, kojeg u ovoj parnici kao osporavatelj zastupa vjerovnik NOVI LIST d.d., podnio je u zakonskom roku odgovor na tužbu kojim u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev.

2.1. Tuženik je u odgovoru na tužbu u cijelosti osporio tužbeni zahtjev kao neosnovan te izložio sljedeće navode i prigovore. Tuženik ističe da tužba u formalnom smislu počiva na tvrdnji tužitelja da je on sporno potraživanje stekao temeljem Ugovora o prijenosu potraživanja C-1/2024 zaključenog s društvom MARITERM SERVIS d.o.o., te da se radi o tražbini koja navodno proizlazi iz usluga servisa dizalice topline izvršenog za tadašnjeg dužnika GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. Međutim, tuženik drži da je takav pravni temelj sporan i s činjeničnog i s pravnog aspekta. Tuženik prvenstveno ističe prigovor ništetnosti Ugovora o prijenosu potraživanja C-1/2024. Po njegovom shvaćanju, taj ugovor nije sklopljen s ciljem da tužitelj kao novi vjerovnik zaista naplati ustupljenu tražbinu, već isključivo s namjerom da stekne procesni položaj stečajnog

vjerovnika u postupku St-109/2024. Tuženik naglašava da je ugovor o cesiji zaključen u vrlo kratkom vremenskom razdoblju prije održavanja ispitnog ročišta, a podnesak kojim se sudu prijavljuje prijenos tražbine predan je za vrijeme trajanja samog ispitnog ročišta. Po stajalištu tuženika, takvo postupanje jasno pokazuje da je jedina svrha cesije bila omogućiti Vice Mandariću – putem društva WARCQ d.o.o. – ulazak u stečajni postupak kao vjerovnika (i to s tražbinom male vrijednosti), kako bi stekao pravo osporavati tražbine drugih vjerovnika, među kojima i tražbinu tuženika. Tuženik smatra da je na taj način institut cesije upotrijebljen protivno njegovoj svrsi i smislu, jer nije riječ o ekonomskom ili poslovnom prijenosu potraživanja radi naplate, već o smišljenom stvaranju procesne pozicije potrebne za vođenje niza sporova i osporavanja drugih tražbina u stečaju. Nadalje, tuženik se poziva na odredbe Zakona o obveznim odnosima o ništetnosti ugovora koji je protivan Ustavu, prisilnim propisima ili moralu društva, te ističe da u konkretnom slučaju upravo takva situacija postoji. Po stajalištu tuženika, sklapanje cesije isključivo radi stjecanja mogućnosti osporavanja tuđih tražbina i utjecaja na strukturu glasova vjerovnika u stečajnom postupku predstavlja očitu zlouporabu prava. Time se, prema navodima tuženika, narušava temeljno načelo stečajnog postupka – načelo jednakog položaja vjerovnika – budući da se procesne ovlasti vjerovnika koriste ne radi zaštite vlastite, stvarne tražbine, već radi blokiranja i diskreditiranja tražbina drugih sudionika postupka. Tuženik naglašava da je riječ o ponašanju koje je u suprotnosti s moralom društva, jer se na formalan način stvara „umjetna“ tražbina malog iznosa, samo kako bi se stekla osnova za osporavanje tražbina drugih vjerovnika u iznosu višestruko većem od iznosa sporne cesije. Po njegovom mišljenju, takvo postupanje nije gospodarski opravdano, nego je usmjereno isključivo na ostvarivanje osobnih i poslovnih interesa Vice Mandarića na štetu ostalih vjerovnika. Tuženik posebno naglašava sukob interesa u kojem se nalazi Vice Mandarić, ukazujući da on istodobno sudjeluje u strukturi vlasništva ili upravljanja kod stečajnog dužnika, jest jedini član tužitelja WARCQ d.o.o., i ujedno nastupa kao odvjetnik i punomoćnik tužitelja u ovom parničnom postupku. Prema navodima tuženika, takav položaj Vice Mandarića stvara situaciju u kojoj jedna te ista osoba „kontrolira“ više subjekata u postupku – stečajnog dužnika i tužitelja – te istovremeno koristi odvjetnički status za vođenje parničnih i drugih postupaka. Tuženik smatra da je to protivno temeljnim pravilima o sukobu interesa i zabrani zastupanja strana s protivnim interesima, te da predstavlja povredu Zakona o odvjetništvu i Kodeksa odvjetničke etike. Tuženik iz toga izvodi zaključak da je društvo WARCQ d.o.o. u stvarnosti tek „paravan“ Vice Mandarića, odnosno pravni instrument kojim se formalno prikriva njegov stvarni položaj i interesi u ovom i povezanim postupcima. Tuženik nadalje osporava i samu stvarnost i opravdanost izvorne tražbine. Navodi da je stečajni dužnik već u relevantnom razdoblju prestao obavljati djelatnost u svojim poslovnim prostorima u kojima se navodno obavljao servis dizalice topline, odnosno da su ti prostori bili ispražnjeni ili dali u zakup, pa mu održavanje takvog sustava u predmetnom trenutku nije bilo potrebno. Polazeći od toga, tuženik izražava ozbiljnu sumnju da je usluga servisa doista obavljena onako kako se prikazuje u dokumentaciji, i smatra da postoji mogućnost da se radi o fiktivnom poslu zaključenom isključivo radi stvaranja temelja za prijavu tražbine u stečajnom postupku, a potom i za njezinu cesiju na tužitelja. Ukazuje i na to da je iznos tražbine relativno malen, što je, prema njegovu shvaćanju, dodatni indikator da je potpuna ekonomska svrhovitost tog posla upitna, osobito kad se stavi u kontekst kasnijih radnji u stečajnom postupku. Na temelju navedenog tuženik predlaže da se tužbeni zahtjev odbaci odnosno odbije, uz naknadu troškova postupka tuženiku.

3. Tijekom postupka stranke su ustrajale na već istaknutim navodima.

3.1. Podneskom od 7. travnja 2025. tužitelj se očitovao na navode tuženika ističući, u bitnome, da je osporenu tražbinu stekao temeljem pravovaljano sklopljenog ugovora o prijenosu potraživanja (cesije) s ranijim vjerovnikom, društvom MARITERM SERVIS d.o.o., da je ugovor o prijenosu potraživanja uredno sklopljen u pisanom obliku, ovjeren od javnog bilježnika, te da je kupovina za predmetnu tražbinu u cijelosti plaćena, zbog čega nema nikakve sumnje u postojanje i valjanost pravnog temelja stjecanja tražbine. Dalje naglašava kako Stečajni zakon izričito dopušta promjenu osobe vjerovnika tijekom stečajnog postupka, te sama okolnost da je do cesije došlo nakon otvaranja stečaja, pa čak i uoči ispitnog ročišta, ne čini ugovor ništetnim niti nezakonitim. Tužitelj izričito osporava navode tuženika da je ugovor o prijenosu potraživanja zaključen s „prijevarnom namjerom“ te tvrdi da su ti navodi pravno i činjenično netočni i irelevantni za ocjenu valjanosti ugovora. Ujedno ukazuje da se tuženik u svom odgovoru na tužbu poziva na odredbe članka 248.a Zakona o trgovačkim društvima (ZTD) i institut sukoba interesa, ali tužitelj smatra kako takvo pozivanje samo pokazuje „rast pravne svijesti punomoćnika tuženika“, dok je istodobno isti punomoćnik u ranijem razdoblju zastupao i stečajnog dužnika GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. i društvo NOVI LIST d.d. kod prijenosa poslovanja, bez da je tada problematizirao odredbe o sukobu interesa i zaštiti društva. Nastavno tužitelj posebno naglašava da je jedini član društva WARCQ d.o.o., Vice Mandarić, izričito ovlastio na pokretanje ovog parničnog postupka te angažiranje odvjetničkog društva Mandarić & Einwalter j.t.d. kao punomoćnika društva. Tužitelj naglašava da član društva u potpunosti odobrava sve do sada poduzete radnje u svoje ime i za račun društva te smatra da su sve te radnje poduzete u skladu sa Zakonom o trgovačkim društvima. Zaključno, tužitelj ustraje na tužbenom zahtjevu u cijelosti, predlaže da sud prihvati da je ugovor o prijenosu potraživanja pravovaljan, da je tužitelj aktivno legitimiran kao novi stečajni vjerovnik te da je utužena tražbina u iznosu 374,21 EUR utemeljena na neupitnoj usluzi izvršenoj za račun stečajnog dužnika, dok su svi prigovori tuženika, prema njegovu stajalištu, pravno i činjenično neutemeljeni.

3.2. U podnesku od 04. srpnja 2025. tuženik se očitovao na podnesak tužitelja od 7. travnja 2025. Glede ugovora o prijenosu potraživanja ističe da je riječ o ugovoru zaključenom 25. rujna 2024. između MARITERM SERVIS d.o.o. kao prodavatelja i WARCQ d.o.o. kao kupca, ovjerenom kod javne bilježnice Martine Sušan Peršić 26. rujna 2024. Ugovor tuženik smatra ništetnim, ne zbog formalnog nedostatka, već zbog stvarne pobude i svrhe zbog koje je zaključen. Prema stajalištu tuženika, stvarna i isključiva namjera sklapanja ugovora o cesiji bila je da tužitelj stekne položaj stečajnog vjerovnika u postupku St-109/2024, i to ne radi naplate bilo kakve stvarne tražbine, nego isključivo da bi mogao osporavati prijavljeno potraživanje tuženika u tom stečajnom postupku i utjecati na položaj drugih vjerovnika. Takvo postupanje tuženik kvalificira kao zlouporabu prava i sklapanje ugovora protivno svrsi i smislu instituta prijenosa tražbine. Tuženik zatim kronološki opisuje događaje u stečajnom postupku, kako bi ilustrirao da je cijela konstrukcija cesije osmišljena isključivo radi procesnog „ulaska“ tužitelja u stečaj. Ističe da je prvotni vjerovnik MARITERM SERVIS d.o.o. najprije prijavio tražbinu u stečajnom postupku i bio uredno priznat kao vjerovnik, te da se potom, neposredno prije ispitnog ročišta, pojavljuju podnesci kojima se sud obavještava o navodnom prijenosu iste tražbine na WARCQ d.o.o. U tom kontekstu posebno naglašava da je dana 26. rujna 2024., na dan ispitnog ročišta koje je započelo u 12:30 sati, u 12:34 sati Vice Mandarić, kao odvjetnik i

punomoćnik WARCQ d.o.o., dostavio sudu podnesak o prijenosu tražbine. Navedene radnje tuženik opisuje kao situaciju u kojoj Vice Mandarić „sam sebe opunomoćuje“ – prvo kao odvjetnik sklapa ugovor o cesiji u ime WARCQ d.o.o., a zatim istoga trenutka, na temelju tog ugovora, nastupa kao punomoćnik novog vjerovnika u stečajnom postupku. Tuženik ponavlja da je sukladno članku 322. stavku 1. ZOO-a ugovor ništetan ako je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. U konkretnom slučaju, predmetni ugovor o cesiji je ništetan, jer je protupravan i u suprotnosti s prisilnim propisima (npr. Zakonom o odvjetništvu) te moralom društva, kako je isti definiran pravnim i etičkim standardima odvjetničke profesije. Naime, odvjetnik Vice Mandarić, ujedno i jedini član uprave tužitelja, svojim je postupanjem povrijedio temeljna pravila Kodeksa odvjetničke etike (dalje u tekstu: Kodeks) i profesionalne neovisnosti i to konkretno točku 9. Kodeksa koja propisuje da je pri zastupanju stranaka odvjetnik dužan sačuvati svoju nezavisnost, točku 10. Kodeksa koja propisuje da se odvjetnik ne smije prihvatiti poslova koji nisu spojivi s njegovim pozivom i koji bi mogli štetiti njegovoj nezavisnosti i dobrom glasu te časti i ugledu odvjetništva, točku 54. Kodeksa koja propisuje da se odvjetnik u svom radu ne smije poistovjetiti sa svojom strankom, već treba ostati na visini svoje dužnosti zastupnika odnosno branitelja stranke, odredbu članka 4. stavka 4. Zakona o odvjetništvu koja propisuje da odvjetnik ne smije obavljati djelatnosti koje su nespojive s ugledom i neovisnošću odvjetnika. Upravo suprotno svim navedenim normama, kako to ističe tuženik, odvjetnik Vice Mandarić je u ovom slučaju nastupio istodobno kao odvjetnik i jedini član parnične stranke koju zastupa, čime se ne samo poistovjetio sa strankom, već je de facto i de iure sam ta stranka, čime je ukinuta svaka neovisnost odvjetničke funkcije. Tuženik smatra da odvjetnik koristi svoj status i pravnu osobu koju kontrolira (WARCQ d.o.o.) kako bi si stvorio procesnu poziciju vjerovnika i potom iz te pozicije napadao tražbine drugih vjerovnika. Tuženik ponavlja da je WARCQ d.o.o. u cijeloj konstrukciji samo „paravan“ Vice Mandarića. Naglašava da je upravo Vice Mandarić jedini član društva WARCQ d.o.o., osoba ovlaštena za njegovo zastupanje i istodobno odvjetnik koji nastupa u svim relevantnim postupcima, pa je očito da on ne djeluje radi zaštite interesa stečajne mase, nego radi ostvarenja vlastitih interesa i interesa s njim povezanih osoba. U prilog tome tuženik upućuje i na niz podnesaka i žalbi koje je Vice Mandarić podnosio u stečajnom postupku St-109/2024, najprije kao umješač, a zatim putem WARCQ d.o.o., tvrdeći da se iz sadržaja tih podnesaka vidi kako mu je cilj prvenstveno osporavati potraživanja tuženika i društva JOJ MEDIA HOUSE a.s., odnosno utjecati na strukturu vjerovnika i tijek postupka. Tuženik dalje naglašava da je tužitelj, po njegovom shvaćanju, stekao tražbinu male, a uz to i „fiktivne“ vrijednosti (374,21 EUR) samo zato da bi dobio formalni status vjerovnika i pravo osporavanja tuđih tražbina, osobito one tuženika i JOJ MEDIA HOUSE a.s. Time se institut cesije, koji je zamišljen kao redovito sredstvo prijenosa stvarnih potraživanja, pretvara u sredstvo manipuliranja stečajnim postupkom i glasovima vjerovnika. U nastavku podneska tuženik posebno osporava i stvarnost i opravdanost same izvorne tražbine koja je bila predmet cesije. Podsjeća da tužitelj tvrdi kako tražbina proizlazi iz usluge servisa dizalice topline izvršene u svibnju 2023., ali tuženik naglašava da je stečajni dužnik GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. prestao s obavljanjem poslovne djelatnosti i ispraznio zakupljene poslovne prostore već sredinom 2023. godine, pa mu usluge servisa nakon prestanka poslovanja „nisu bile potrebne niti su mogle biti stvarno izvršene“. Iz toga izvodi zaključak da postoji ozbiljna sumnja uopće u izvršenje i opravdanost navodne usluge, odnosno da se može raditi o fiktivnom poslu zaključenom radi stvaranja tražbine pogodne za cesiju i procesni

nastup u stečaju. Tuženik također ističe da je teret dokazivanja zakonitosti, stvarnosti i svrhovitosti sporne cesije na tužitelju. Prema njegovu stajalištu, tužitelj to ne može učiniti upravo zato što je tražbina (i) stečena neposredno prije ispitnog ročišta radi procesnog uključenja, (ii) zasnovana na ugovoru koji je, po shvaćanju tuženika, protivan prisilnim propisima, moralu društva i Zakonu o obveznim odnosima, te (iii) sklopljen uz grubo kršenje Kodeksa odvjetničke etike i Zakona o odvjetništvu. Stoga ponovno predlaže da sud tužbu odbaci kao bespredmetnu, a podredno da ju odbije kao neosnovanu, te da tužitelja obveže na naknadu parničnog troška tuženiku, s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

3.3. Na pripremnom ročištu održanom 14. listopada 2025. tuženik je dodatno istaknuo kako je tužitelj otkupio tražbinu FINA-e prema stečajnom dužniku, sve kako bi mogao osigurati položaj stečajnog vjerovnika, te u spis dostavlja podnesak tužitelja kao stečajnog vjerovnika iz kojega proizlazi navedeno, a što sve da samo potkrjepljuje navode tuženika o zlouporabi procesnih ovlaštenja tužitelja.

4. Na glavnoj raspravi održanoj 14. listopada 2025., budući da stranke postupka nisu imale daljnjih dokaza, sud je zaključio glavnu raspravu te u skladu s prijedlogom stranaka proveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju u spisu.

5. Na temelju analize cjelokupne dokumentacije u spisu u smislu članka 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023 dalje u tekstu: ZPP) ovaj sud je ocijenio tužbeni zahtjev osnovanim u cijelosti.

6. Predmet spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenje tražbine drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 374,21 EUR koja tražbina se temelji na ugovoru o djelu (pruženoj usluzi servisa dizalice topline) a koju tražbinu je društvo MARITERM d.o.o. (prema društvu GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. temeljem računa od 24. svibnja 2023.) prenijelo tužitelju osnovom ugovora o prijenosu potraživanja od 25. rujna 2024.

7. Nije sporno da je nad društvom GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. otvoren stečajni postupak 5. lipnja 2024., navedena okolnost ujedno proizlazi iz izvotka iz sudskog registra (stranica 58-61 spisa).

8. Nije sporno da je društvo MARITERM d.o.o. tražbinu u iznosu od 374,21 EUR prijavilo u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. u stečaju, te da je stečajni upravitelj Hrvoje Kraljičković navedenu tražbinu priznao (s osnova rješenja o ovrsi, računa IOS) kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda na ispitnom ročištu održanom 26. rujna 2024. u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom koji se vodi kod ovog suda pod posl. br. St-109/2024, na kojem ročištu je utvrđeno da je MARITERM d.o.o. predmetnu tražbinu prenio na tužitelj, kako to ujedno proizlazi iz zapisnika o održanom ispitnom ročištu od 26. rujna 2024. (stranica 39-54 spisa).

9. Nije sporno da je predmetnu tražbinu osporio tuženik, te da je rješenjem naslovnog suda posl. br. St-109/2024 od 30. listopada 2024., potvrđenim rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-4490/2024 od 10. prosinca 2024., tužitelj kao vjerovnik upućen na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine

drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 374,21 EUR u roku od osam dana, dok osporavatelj nastupa u ime i za račun stečajnog dužnika, kako to ujedno proizlazi iz rješenja ovog suda i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (stranica 5-16 spisa).

10. Sporna je osnova i visina tužiteljeva potraživanja.

11. Uvidom u spis ovog suda posl. br. St-109/2024 utvrđeno je da je rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-4490/2024 od 10. prosinca 2024. dostavljeno tužitelju 29. siječnja 2025. pa je tužba pravovremeno podnesena u skladu s uputom ovog suda iz rješenja posl. br. St-109/2024 od 30. listopada 2024., sve u skladu s odredbom članka 266. stavka 2. Stečajnog zakona (Narodne novine broj 71/2015., 104/2017., 36/2022, dalje u tekstu: SZ-a,) a u svezi s odredbom članka 187. stavka 2. ZPP-a.

12. Uvidom u radni naloga društva MARITERM d.o.o. od 24. svibnja 2023. (stranica 25 spisa) utvrđeno je da je imenovano društvo za naručitelja GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. obavilo radove servisa dizalice topline. U tom radnom nalogu, kojega potpisuje i klijent GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. (te ga ovjerava službenim pečatom) detaljno su opisani provedeni radovi servisa. Tuženik, svojim prigovorima, posebice prigovorom kako društvo u to vrijeme nije više poslovalo, nije doveo u pitanje vjerodostojnost sadržaja radnog naloga, budući da za svoje prigovore nije ponudio nikakve dokaze. Nastavno, uvidom u ponudu društva MARITERM d.o.o. (stranica 26 spisa), račun društva MARITERM d.o.o. (stranica 24) te izvod otvorenih stavaka imenovanog društva (stranica 23 spisa), koje isprave sud također pozitivno vrijednosno ocjenjuje budući prigovorima tuženika, u nedostatku drugih dokaza, vjerodostojnost istih nije dovedena u pitanje, sud zaključuje kako je imenovano društvo za društvo GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. obavilo radove servisa dizalice topline u vrijednosti od 335,38 EUR s dospijećem tražbine 23. lipnja 2023., kako to proizlazi iz računa od 24. svibnja 2023. Slijedom navedenoga sud zaključuje osnovanom tražbinu društva MARITERM d.o.o. u iznosu od 335,38 EUR.

13. Pored navedenog iznosa, tuženik kao stečajni dužnik (i pravni slijednik društva GLA SISTRE NOVINE d.o.o.) duguje i zakonske zatezne kamate koje na navedeni iznos teku od dana nakon dana dospijeća, dakle 24. lipnja 2023. pa do otvaranja stečajnog postupka nad tim društvom dana 5. lipnja 2024. (arg. čl. 29. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima, Narodne novine br. 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, dalje u tekstu: ZOO u svezi čl. 140. SZ-a). Stopa zakonskih zateznih kamata određene je člankom 29. stavkom 2. ZOO-a, te je tužitelj zakonske zatezne kamate ispravno obračunao u ukupnom iznosu od 38,83 EUR kako to proizlazi iz obračuna kamata (stranica 27 spisa), koji obračun tuženik nije posebno sporio.

14. Cijeneći također okolnost da je stečajni upravitelj stečajnog dužnika GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. u stečaju priznao predmetnu tražbinu u ukupnom iznosu od 374,21 EUR, slijedom obrazloženja u toč. 12. i 13. ove presude, sud zaključuje da je tražbina društva MARITERM d.o.o. prema stečajnom dužniku osnovana upravo u navedenom iznosu od 374,21 EUR.

15. Uvidom u Ugovor o prijenosu potraživanja od 26. rujna 2024. (stranica 18-21 spisa) utvrđeno je da je društvo MARITERM d.o.o. prodalo i prenijelo na tužitelja tražbinu prema stečajnom dužniku GLAS ISTRE NOVINE d.o.o. u stečaju u iznosu od 374,21 EUR. Također proizlazi da je tužitelj za prijenos navedene tražbine prenositelju platio iznos od 374,21 EUR.

15.1. Prema odredbi članka 80. stavka 1. ZOO-a vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. Prema odredbi članka 82. stavka 1. ZOO-a za ustup tražbine nije potreban pristanak dužnika, ali je ustupitelj dužan obavijestiti dužnika o ustupanju. Prema članku 84. stavku 1. primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja. Prema tome, ZOO polazi od pravila da je cesija u pravilu dopuštena, uz zakonski predviđena ograničenja (zabrana prijenosa tražbine, strogo osobna tražbina, narav obveze), a pristanak dužnika nije uvjet valjanosti ugovora o cesiji.

15.2. Prema odredbi članka 146. stavka 2. SZ-a ako stečajni vjerovnik otuđi svoju tražbinu koju je prijavio u stečajnom postupku, njezin stjecatelj stupa u pravni položaj svoga prednika, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno. Prema odredbi članka 146. stavak 3. SZ-a prijenos tražbine iz stavka 2. ovoga članka može se dokazivati u stečajnom postupku samo javnom ili javno ovjеровljenom ispravom ili izjavom stečajnoga vjerovnika danom pred sudom. Prema tome, promjena osobe stečajnog vjerovnika nakon otvaranja stečajnog postupka je dopuštena, a dokazuje se javnom ili javno ovjеровljenom ispravom ili izjavom stečajnoga vjerovnika danom pred sudom.

15.3. U konkretnom slučaju sud je nedvojbeno utvrdio da je ugovor o prijenosu potraživanja sklopljen u pisanom obliku, da su potpisi ugovornih strana javnobilježnički ovjereni, da je ugovor dostavljen stečajnom sudu te da je promjena vjerovnika evidentirana u stečajnom spisu. Sud stoga zaključuje da je ustup tražbine proveden u skladu s odredbama ZOO-a i odredbama SZ-a, te da je tužitelj valjano stekao tražbinu i položaj stečajnog vjerovnika (arg. čl. 257. i 259. SZ-a).

16. Sud nalazi neosnovanim prigovor tuženika o ništetnosti ugovora o cesiji zbog navodno nezakonite pobude te protivnosti moralu i pravnim propisima, osobito Zakonu o odvjetništvu i Kodeksu odvjetničke etike.

16.1. Prema članku 322. stavak 1. ZOO-a ništetan je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, osim ako cilj povrijeđenog pravila upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili zakon propisuje što drugo. Zakon pritom izričito navodi da su razlozi ništetnosti, među ostalim, i nedopuštena pobuda koja je bitno utjecala na jednu stranu da sklopi ugovor i ako je to druga strana znala ili morala znati, kako je to propisano odredbom članka 273. stavak 2. ZOO-a. Dakle, da bi ugovor bio ništetan zbog nedopuštene (nezakonite ili nemoralne) pobude, mora biti ispunjen kumulativni uvjet: (i) da je ta pobuda bila odlučujuća za odluku jedne strane da sklopi ugovor, i (ii) da je druga ugovorna strana za takvu pobudu znala ili morala znati.

16.2. U konkretnom slučaju tuženik svoju tvrdnju o nezakonitoj pobudi svodi na navod da je svrha ugovora o cesiji bila omogućiti odvjetniku (bivšem vjerovniku) stjecanje procesnih ovlaštenja u stečajnom postupku, a koja procesna ovlaštenja punomoćnik u ovom postupku kao odvjetnik zlorabi na način da postupa protivno odredbama Zakona o odvjetništvu i Kodeksu odvjetničke etike. Međutim, iz provedenih dokaza ne proizlazi da je odlučujuća pobuda za sklapanje ugovora između cedenta i cesionara bila izvršenje kakvog zabranjenog ili nemoralnog cilja. Niti je tuženik ponudio dokaze na tu okolnost, a niti je sud utvrdio da bi tužitelj kao cesionar znao za kakvu nedopuštenu pobudu ili na nju pristao. Sam po sebi, cilj ugovora o cesiji – prienos tražbine sa dotadašnjeg vjerovnika na treću osobu uz naknadu ili bez nje – u hrvatskom pravnom poretku je dopušten, pa čak i izričito predviđen Stečajnim zakonom. Nadalje, sud ne prihvaća ni prigovor da je ugovor o cesiji ništetan zbog protivnosti Zakonu o odvjetništvu i Kodeksu odvjetničke etike. Zakon o odvjetništvu uređuje ustrojstvo i djelovanje odvjetništva te položaj odvjetnika kao samostalne i neovisne službe (arg. čl. 1. i 2.), a među ostalim propisuje da odvjetnik ne smije obavljati djelatnosti nespojive s ugledom i neovisnošću odvjetnika. Kodeks odvjetničke etike, kao podzakonski akt, dodatno propisuje, između ostalog, da odvjetnik ne smije ugovoriti kao nagradu predmet ili dio predmeta iz spora koji mu je povjeren na zastupanje, osim kada je to dopušteno Tarifom. Međutim, čak i da je odvjetnik u određenom trenutku postupao protivno svojim profesionalnim obvezama (što ovdje nije dokazano), posljedice takvog postupanja prvenstveno su disciplinske i statusne (u okviru HOK-a), a ne automatska ništetnost svih njegovih privatnopravnih poslova s trećima. Ni Zakon o odvjetništvu ni Kodeks odvjetničke etike ne propisuju da je ugovor sklopljen između odvjetnika i treće osobe ništetan po samom zakonu u slučaju povrede etičkog pravila; naprotiv, svrha tih propisa je zaštita ugleda odvjetništva putem disciplinskih mehanizama, a ne uređivanje valjanosti općih obveznopravnih ugovora. Prema članku 322. stavku 1. i 2. ZOO-a, ništetnost se može izvesti iz povrede prisilnih propisa samo ako cilj tog propisa upućuje baš na ništetnost ugovora kao pravnu posljedicu, što ovdje nije slučaj. Konačno, ni prigovor protivnosti moralu društva nije konkretiziran na način da bi sud mogao zaključiti da ugovor o cesiji vrijeđa temeljne vrijednosti pravnog poretka ili društveni moral u smislu članka 322. stavka 1. ZOO-a. Sam institut naplate potraživanja putem cesije, pa i u stečajnom postupku, uobičajen je i pravno predviđen mehanizam u gospodarskom prometu i ne može se smatrati nemoralnim samo zato što je za dužnika (ili stečajnog vjerovnika) nepovoljan.

16.3. Sama činjenica da vjerovnik stječe tražbinu radi sudjelovanja u stečajnom postupku i osporavanja tražbina drugih vjerovnika nije zabranjena ni ZOO-om ni Stečajnim zakonom. Dapače, svrha stečajnog postupka je upravo u tome da vjerovnici aktivno sudjeluju, prijavljuju tražbine, osporavaju tuđe tražbine i štite svoje i zajedničke interese. Činjenica da je ustupljena tražbina male vrijednosti (374,21 EUR) u odnosu na tražbine koje tužitelj osporava (znatno veće tražbine drugih vjerovnika) ne čini cesiju ništetnom. Zakon ne propisuje nikakav „minimalni iznos“ tražbine za stjecanje procesnog položaja vjerovnika, niti zabranjuje da vjerovnik, putem cesije, stekne tražbinu upravo radi sudjelovanja u stečajnom postupku. Navodi o sukobu interesa Vice Mandarića (kao člana društva dužnika, člana društva tužitelja i odvjetnika) mogu imati eventualne posljedice u sferi odvjetničke ili korporativne odgovornosti, ali ne predstavljaju razloge ništetnosti ugovora o ustupu tražbine u smislu ZOO-a. Povrede odvjetničke etike ne dovode automatizmom do ništetnosti ugovora koji odvjetnik sklapa kao član trgovačkog društva, osim ako bi zakon to izrijekom propisivao, što ovdje nije slučaj.

16.3. Budući da nije utvrđeno da bi ugovor o cesiji imao zabranjeni cilj, da bi njegov sadržaj bio suprotan prisilnim propisima ili moralu društva, niti da je sklopljen iz nedopuštene pobude u smislu ZOO-a, sud zaključuje da su prigovori tuženika o ništetnosti ugovora o cesiji neutemeljeni.

17. Sud nadalje nalazi neosnovanim prigovor tuženika koji se poziva na članak 248.a Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine br. 111/1993, 34/1999, 121/1999, 52/2000, 118/2003, 107/2007, 146/2008, 137/2009, 111/2012, 125/2011, 68/2013, 110/2015, 40/2019, 34/2022, 114/2022, 18/2023, 130/2023, 136/2024, dalje u tekstu: ZTD), tvrdeći da je tužitelj stjecanjem predmetne tražbine i pokretanjem ovog postupka postupio protivno zabrani glasovanja ili sudjelovanja u odlučivanju o vlastitoj odgovornosti odnosno u situaciji sukoba interesa članova uprave/društva.

17.1. Odredba članka 248.a ZTD-a (kao i povezane odredbe o sukobu interesa i dužnosti lojalnosti članova uprave i nadzornog odbora) uređuje unutarnje odnose u trgovačkom društvu, konkretno dužnost članova uprave da pri vođenju poslova društva postupaju savjesno i s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika, zabranu da članovi uprave i drugi organi društva sudjeluju u odlučivanju u pitanjima u kojima imaju poseban osobni interes ili su u sukobu interesa s društvom, posljedice povrede tih dužnosti u odnosu između društva i članova organa društva (odgovornost za štetu, ništetnost ili poboynost odluka organa društva i sl.). Međutim, u ovom sporu nije riječ o pobijanju odluke skupštine ili drugog organa društva, niti o odgovornosti članova uprave ili nadzornog odbora prema društvu, već o utvrđenju osporene tražbine u stečajnom postupku na temelju ugovora o cesiji između dotadašnjeg vjerovnika i tužitelja kao cesionara. Odnos između tužitelja i tuženika temelji se na obveznopravnom odnosu (prenesena tražbina), a ne na korporativnopravnom odnosu unutar trgovačkog društva u smislu ZTD-a.

17.2. Čak i ako bi se pretpostavilo da su određene osobe povezane s tužiteljem imale ranije funkciju u društvu tuženika ili kod prijašnjeg vjerovnika, eventualna povreda odredbi ZTD-a o sukobu interesa mogla bi imati posljedice unutar tog društva (npr. odgovornost člana uprave prema društvu, poboynost odluke organa društva), ali ne dovodi automatizmom do ništetnosti ugovora o cesiji sklopljenog između vjerovnika i treće osobe, niti utječe na postojanje i visinu same tražbine prema stečajnom dužniku. Prigovor tuženika se, dakle, temelji na pogrešnoj pravnoj premisi da se odredbe ZTD-a o postupanjima organa društva mogu neposredno primijeniti kao razlog ništetnosti ili nevaljanosti ugovora o cesiji u kojem tuženik uopće nije ugovorna strana, što sud ne prihvaća.

17.3. Stoga sud zaključuje da se odredbe članka 248.a ZTD-a ne mogu primijeniti na ovaj sporni odnos. Posljedice eventualnog sukoba interesa, ako bi i postojale, mogle bi se razmatrati u odvojenom postupku i u okviru odnosa između društva i članova njegovih organa, ali ne dovode u pitanje valjanost cesije niti postojanje tužiteljeve tražbine prema tuženiku.

18. Što se tiče prigovora tuženika o zlouporabi procesnih ovlaštenja tužitelja, sud i taj prigovor ocjenjuje neutemeljenim.

18.1. Prema općim pravilima parničnog i stečajnog postupka, stranke su dužne koristiti svoja procesna prava savjesno, u skladu s njihovom svrhom i načelom zabrane zlouporabe prava. Zlouporaba procesnih prava postojala bi onda kada bi stranka koristila pravo na tužbu, podnošenje podnesaka, pravnih lijekova ili drugih procesnih radnji s isključivom ili pretežitom svrhom da drugoj strani prouzroči štetu, odugovlači postupak ili spriječi ostvarenje materijalne istine, a ne radi zaštite ili ostvarenja vlastitog subjektivnog prava.

18.2. U ovom slučaju tužitelj je, kao stjecatelj osporene tražbine, iskoristio zakonom izričito dopušten mehanizam da – nakon što je njegova tražbina osporena u stečajnom postupku – pokrene parnicu radi utvrđenja te tražbine. Takvo postupanje je predviđeno Stečajnim zakonom i predstavlja uobičajeni način zaštite vjerovnikova položaja. Činjenica da je tužitelj tražbinu stekao putem cesije, kao i to da je odlučio ustrajati na njezinu priznanju u stečaju, ne može se sama po sebi smatrati zlouporabom prava, već upravo ostvarivanjem prava koje mu pripada kao vjerovniku.

18.3. Tuženik pritom nije konkretizirao u čemu bi se sastojala navodna zlouporaba – nije dokazao da bi tužitelj pokrenuo ovaj spor bez pravne ili činjenične osnove, samo radi šikaniranja tuženika, niti da bi posezao za očito neosnovanim ili obstruktivnim podnescima radi odugovlačenja. Suprotno tome, iz spisa proizlazi da tužitelj postupak vodi u granicama svojih zakonskih ovlasti i u svrhu ostvarenja prijavljene tražbine, pri čemu je teret dokazivanja osnovanosti tražbine na njemu, a tuženik ima puna procesna sredstva osporavati tužbeni zahtjev. Samo postojanje spora i protivni interesi stranaka ne čine zlouporabu procesnih ovlaštenja.

18.4. Kako tuženik nije dokazao da bi tužitelj svoja procesna prava koristio očito protivno njihovoj svrsi, sud zaključuje da u konkretnom slučaju nema zlouporabe procesnih ovlaštenja, već se radi o zakonitom korištenju prava na sudsku zaštitu.

18.5. S time u svezi uzgred se navodi da okolnost da je tužitelj tijekom ovog postupka preuzeo i tražbinu FINA-e (FINA je na tužitelja prenijela potraživanje u iznosu od 4.816,89 EUR na temelju javno ovjerovljene izjave predsjednika uprave FINA-e od 30. srpnja 2025. prema podnesku na stranici 232 spisa) ne govori u prilog zlouporabi procesnih ovlaštenja tužitelja s obzirom na već ranije istaknuta obrazloženja o nedokazanoj protupravnosti u postupanju tužitelja, njegove odgovorne osobe i punomoćnika.

19. Tuženik tvrdi da je ova parnica bespredmetna zbog toga što se između istih stranaka vodi postupak P-155/2025 radi osporavanja tuženikove tražbine u istom stečajnom postupku. Međutim, predmet ove parnice je utvrđenje osporene tražbine tužitelja, dok je predmet druge parnice osporavanje tuženikove tražbine. Radi se o različitim tražbinama, različitoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, pa stoga nema mjesta prigovoru litispendencije niti tvrdnji o „bespredmetnosti“ ove parnice. Stečajni zakon upravo predviđa mogućnost vođenja više parnica radi osporavanja i utvrđenja različitih tražbina u istom stečajnom postupku.

20. Sud je razmotrio i sve ostale navode i prigovore tuženika koji nisu pojedinačno obrazloženi. Budući da oni ne dovode u sumnju činjenične i pravne zaključke iznesene u ovoj presudi, niti mogu utjecati na drukčiju odluku u ovoj parnici, sud ih ocjenjuje neosnovanima.

21. Sud je pregledao sve isprave u spisu, dakle i one koje nije posebno obrazlagao, budući da nisu od utjecaja na odluku u ovoj stvari.

22. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u toč. I. izreke presude.

23. Odluka o troškovima postupka se temelji na članku 154. stavku 1. ZPP-a i članku 155. ZPP-a te odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23, dalje u tekstu: Tarifa).

24. S obzirom na to da je tužitelj u cijelosti uspio sa tužbenim zahtjevom, tuženik je dužan naknaditi troškove postupka tužitelju. Tužitelju su priznati kao opravdani i osnovani troškovi sastavljanja tužbe i podneska od 8. travnja 2025., zastupanja na pripremnom ročištu od 17. srpnja 2025. i zastupanja na glavnoj raspravi od 14. listopada 2025., sve u iznosu od po 125,00 EUR (s PDV-om) sukladno Tbr. 7. toč. 1., Tbr. 8. toč. 1. i Tbr. 9. toč. 1. u svezi Tbr. 42. Tarife, dakle ukupno iznos od 500,00 EUR.

25. Nadalje, tužitelj je zatražio i naknadu troškova sudskih pristojbi. Tužitelj je za pristojbu za tužbu platio 6,64 eura. Pristojba za tužbu iznosi 13,27 eura, odnosno polovica iznosi 6,64 eura, sukladno Zakonu o sudskim pristojbama (Narodne novine br. 118/2018, 51/2023) u svezi Uredbe o tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine br. 37/2023). Pristojba za presudu, s obzirom na vrijednost predmeta spora u ovom postupku, iznosi 13,27 eura. Odredbom članka 7. stavka. 2. Zakona o sudskim pristojbama propisano je da se na odluke koje sud dostavlja u elektroničkom obliku sukladno posebnim propisima putem informacijskog sustava u primjeni u poslovanju suda, pristojba plaća u visini polovice propisanog iznosa pristojbe utvrđene Tarifom ako je uplaćena u roku od tri dana od dana elektroničke dostave odluke. S obzirom da je tužitelju dana mogućnost da plati polovicu sudske pristojbe, u konkretnom slučaju u iznosu od 6,64 eura, koju je dužan platiti po Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi, ukoliko to učini u roku od tri dana od objave presude (takav stav izražen je i u odluci VTS RH PŽ-5308/2019), tuženik nije dužan snositi povećani trošak pristojbe kojeg bi tužitelj sam prouzrokovao plaćanjem sudske pristojbe izvan roka od tri dana. Slijedom navedenog tužitelj ostvaruje pravo na naknadu troška pristojbe za tužbu i presudu u iznosu od 13,27 EUR (a ne u iznosu od 26,54 EUR).

26. Tužitelju nije prihvaćen kao osnovan zatraženi trošak prijevoza na relaciji Zagreb-Pazin-Zagreb sa troškom cestarine u ukupnom iznosu od 271,65 EUR. Naime, tužitelj je imao mogućnost angažirati punomoćnika, odvjetnika sa područja Trgovačkog suda u Pazinu, pa sud ne cijeni opravdanim ni potrebitim navedeni trošak. Osim toga, tužitelj za zatraženi trošak nije priložio odgovarajuće isprave – putni nalog, niti potvrdu o plaćanju cestarine, pa je i iz tog razloga zahtjev u tom dijelu neosnovan.

27. Slijedom navedenog zahtjev tužitelja u dijelu troškova od 513,27 EUR ocjenjen je osnovanim te je o istome odlučeno u toč II. izreke presude, dok je zahtjev tužitelja u dijelu preostalih troškova od 284,92 EUR ocjenjen neosnovanim pa je o istima odlučeno u toč. III. izreke presude.

U Pazinu 26. studenoga 2025.

Sutkinja

Andrea Jelenić Pitoski

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana objave presude, a ako je presuda dostavljena stranci rok se računa od dana dostave. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

- Pun. tužitelja,
- Pun. tuženika.

Broj zapisa: **9-3087f-e160f**

Kontrolni broj: **0651b-ab2d7-695fb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ANDREA JELENIĆ PITOSKI, L=PAZIN, O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.